

Uitgeverij Holland - Haarlem

Omslag: Studio Jan de Boer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand,
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen,
of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

© Rom Molemaker, 2012

ISBN e-boek 9789025112233

ISBN papieren boek 9789025112073

NUR 284

Proloog

Er hangen loodgrijze wolken boven de bossen, wolken waaruit de **5** fijne sneeuw als grijs licht tussen de bomen valt. Alles wat op de grond ligt, gevallen takken, omgevallen boomstammen, gaat op in één vormeloze, hobbelige deken, zodat niet meer te zien is waar je kunt lopen en waar niet.

Paden zijn er niet. Paden zijn hier misschien wel eens geweest, maar omdat er bijna nooit iemand komt zijn ze overwoekerd en verdwenen. In de buurt van het dorp aan de rand gaan de mensen nog wel eens het bos in, maar hoe verder van de bewoonde wereld verwijderd, hoe woester het gebied is. Vandaag verbergt de sneeuw dat onherbergzame en maakt alles sprookjesachtig en mild.

Sneeuw bedriegt.

De witte stilte wordt plotseling verbroken door het gekraak van dode takken en het gestamp van rennende en soms struikelende voeten.

Een man rent voor zijn leven. Zijn ogen zijn groot van angst en het kwijl druipt uit zijn open mond. Hij rent niet doelmatig en gecoördineerd, maar het is een ordeloos voortjakkeren door een verraderlijke omgeving. Met zijn armen maait hij om zich heen, tastend alsof hij houvast zoekt, maar misschien ook om iets af te weren. Iets wat hem dodelijk bedreigt.

Nu en dan kijkt hij over zijn schouder en soms valt hij over een door de sneeuw onzichtbaar gemaakte hobbel op de grond, of als zijn voet achter een uitstekende tak blijft haken. Hij is de uitputting nabij. Toch drijft een laatste onvermoede bron in zijn lichaam hem voort. Een restje wilskracht doet hem nog volhouden, ondanks de zekerheid dat het einde van zijn vlucht nabij is. Zijn adem is een rasp in zijn keel en zijn longen schieten tekort. Er is al teveel van

gevraagd.

Dan, net op het moment dat hij eigenlijk al valt, is hij plotseling bij de bosrand aangekomen. Voor hem strekt een witte vlakte zich uit, zonder obstakels, maar ook zonder mogelijkheden om zich te ver-

6 bergen. Een prachtige plek voor een mooie winterfoto.

Hij staat stil. De stille sneeuw kleurt zijn bruine haar met ontelbare kleine spikkels. Als hij zo blijft staan wordt hij net zo wit en vormeloos als alles om hem heen, en onvindbaar voor wie dan ook.

Hij is te moe om te blijven staan.

Als hij gaat liggen of zitten maakt hij zich onzichtbaar zonder de kans om om te vallen. Terwijl die gedachte door hem heen schiet, weet hij dat hij daarvoor niet de tijd heeft. Achter hem in het bos, klinkt het geluid van dat wat hem achtervolgt. Niet zo chaotisch als hij zelf, maar doelbewust, vastberaden. Niet gehaast, maar met een regelmaat die het uiteindelijk van de vluchteling zal winnen.

Hij is levensgevaarlijk zichtbaar, buiten de bescherming van de bomen, aan de rand van de vlakte. Teruggaan is uitgesloten. Hij moet kiezen tussen opgeven en de witte oneindigheid voor hem. Hoe groot die is, is niet te zien. De horizon is uitgewist door de valende sneeuw.

Opgeven, daar schreeuwt zijn lichaam om. Maar zijn geest verzet zich. Dus zet hij zich weer in beweging en gaat de vlakte op, zonder weet te hebben van de sterkte van de bodem waarop hij zich begeeft.

Hij strompelt voort, blindelings en zonder richting. Zijn zintuigen functioneren nauwelijks meer en hij ziet alleen maar de uitgestrekte witte deken voor hem. Zijn vingers zijn gevoelloos, in zijn hoofd klinkt oorverdovend het bonken van zijn hart.

Zo komt het dat hij het nieuwe geluid eerst niet hoort, het kraken en scheuren onder zijn voeten. Pas als hij wegzakt beseft hij dat de ijsvlakte niet dik genoeg is om hem te dragen. Er schieten donkere strepen door de sneeuw, terwijl hij met een hoge kreet van schrik in

het koude water zinkt. Hij wacht tot zijn voeten de bodem raken, maar dat gebeurt niet. Vanaf de oever loopt de bodem van het meer steil omlaag. Niets houdt hem meer tegen, en in een oogopslag verdwijnt hij. Zijn lichaam vecht nog, en hij duikt weer op, tastend naar de rand van het wak.

7

Op de oever is beweging: er is iemand uit het bos gekomen. In het gordijn van sneeuw lijkt het een beer, een rechtopstaande beer. Maar het is een man. Hij draagt een lange jas van aan elkaar genaaide stukken stof, leer en bont. Op zijn hoofd heeft hij een leren pet, met flappen over zijn oren. De sneeuw in zijn baard doet hem er ouder uit zien dan hij is.

Hij staat een paar seconden stil tussen de laatste bomen en doet dan een aantal passen naar voren, tot hij aan de rand van het met sneeuw bedekte meer staat. Hij kijkt met een onbewogen blik naar de worstelende man in het wak.

Die probeert op het ijs te klauteren, maar dat breekt onder zijn gewicht. De onverbiddelijke kou om hem heen verdooft hem en zijn bewegingen worden trager en trager. Hij zakt weg, verdwijnt onder water. Nog één keer komt hij boven, maar het is niet meer dan een instinctieve poging om te ontkomen. Als hij weer wegzakt verdwijnt hij onder het ijs. Nog doet zijn zucht tot behoud hem zijn adem inhouden. Hij kijkt omhoog, waar niets anders is te zien dan grijs zonder einde. Hij steekt zijn hand uit en voelt de ruwe onderkant van de ijsvloer. Dan moet hij adem halen, adem die er niet is. Ten slotte is er de barmhartige vergetelheid.

De man op de oever heeft zich niet bewogen. Met zijn armen langs zijn lichaam staat hij daar, terwijl hij met zijn rechterhand een groot, dubbelloops jachtgeweer vasthoudt. Als de laatste rimpels in het water van het wak gladgestreken zijn en alles weer bewegingloos is, draait hij zich om en verdwijnt met rustige, bijna bedachtzame passen in het bos.

8 Thomas Aandebeek was mijn beste vriend. Maar nee, dat is niet helemaal volgens de waarheid. Wat ik moet zeggen, is: Thomas Aandebeek was mijn enige vriend. Ik was geen vriendenmaker, en nog steeds niet. Ik keek op school wel eens enigszins jaloers naar groepjes jongens, of groepjes meisjes, of groepjes jongens en meisjes, die zo vrolijk en ongedwongen met elkaar omgingen. Maar ik kon me er niet toe brengen om daar dan bij te gaan staan. Ik was te bang om raar te worden aangekeken, of, nog erger, gevraagd te worden wat ik kwam doen, omdat ik dan niet zou weten wat ik moest zeggen.

Ik vermoed, en soms hoorde ik daar toevallig wel eens iets over, dat ze mij een beetje een merkwaardige jongen vonden.

'Arthur Borgsteen is echt een loner, nogal zonderling, vind je niet?'

'Ja, je hebt gelijk. Maar er is toch niet echt iets met hem? Iets ergs, bedoel ik?'

'Nee nee, volgens mij niet. Hij houdt alleen niet van gezelschap.'

'Vreemd.'

'Ja.'

Nou ja, dat was niet helemaal waar. Ik zou heel goed van gezelschap kunnen houden, maar ik had er gewoon geen ervaring mee. Ik was enig kind, er aan gewend om alleen te zijn, en speelde de rol van vreemde eend met verve. Ik fietste alleen naar school en ging alleen weer naar huis, niet wetend wat ik met andere mensen behalve mijn ouders en mijn leraren aan moest.

Thuis besteedde ik aan mijn huiswerk niet veel tijd, net genoeg om met minimale inspanning voldoende te halen.

Ik had buien dat ik dichter wilde worden. Het beeld van de mijmerende man, die met zijn handen in zijn zakken in de herfstwind

over de dijk wandelde, starend over de polder, beviel me wel. Ik dacht wel dat ik dat kon, dichten, dus ik probeerde zo nu en dan wel eens wat, al was de productie niet al te groot. En voor de rest las ik.

Ik las niet, ik vrat. De boeken waren niet aan te slepen. In de bibliotheek trok ik vooral de dikke exemplaren uit de kast. De afdeling jeugd was al snel kaalgegraasd en ik had, na van alles te hebben geprobeerd - thrillers, SF, geschiedenis, psychologische romans, mijn anker uitgeworpen bij Fantasy: series. Dikke boeken over magische werelden, met helden die strijd voerden tegen het kwaad in allerlei gevaarlijke gedaanten. **9**

Ik sprak weinig mensen, behalve als het nodig was. Voor de rest voerde ik gesprekken met de hoofdpersonen uit de boeken, in mijn hoofd dan, omdat ik niet wilde riskeren voor gek te worden versleten. Eerlijk gezegd de enige manier om contact te hebben met mensen waar ik tegenop keek, door de manier waarop ze zich in de strijd wierpen. Ook als die hopeloos leek. Ik sprak met Frodo Balings uit 'The Lord of The Rings,' van Tolkien, over zijn ongelijke strijd met Sauron.

Met Richard Rahl, uit *De Wetten van de Magie* van Terry Goodkind. Houder van het Zwaard van de Waarheid, in zijn strijd met keizer Jagang en de Zusters van de Duisternis. Altijd die strijd tussen goed en kwaad. Het prikkelde mijn fantasie, maar maakte ook dat ik met niet veel mensen omging.

Mijn ouders hadden nog wel eens halfslachtige pogingen gedaan om me 'onder de mensen' te krijgen. Ze wezen me op computerclubs, sportclubs, of - ja, ja - een leesclub. Maar dat haalde niets uit. Eerlijk gezegd had ik, als ik in een boek verdwaald was, niet zoveel behoefte aan gezelschap.

Totdat Thomas Aandebeek er opeens was.

Hij kwam naast mijn tafeltje staan toen ik in de middagpauze, alleen aan een tafeltje, zat te lezen.

‘Vind je het goed als ik hier kom zitten?’ vroeg hij.
Dat iemand dat aan mij vroeg was zo zeldzaam, dat ik niet wist wat ik moest zeggen. Ik keek hem verbaasd aan.
‘Ja, als je het liever niet hebt...’ Hij haalde zijn hand door zijn donkere haar dat half over zijn voorhoofd hing. Een gebaar dat, naar later bleek, stereotiep voor hem was.
10 ‘O, nee, sorry,’ zei ik, terwijl ik iets opschoof. ‘Ik ben het niet gewend dat er iemand bij me komt zitten.’
Hij ging zitten en keek me aandachtig aan. ‘Dus jij zit altijd alleen?’ vroeg hij.
‘Tja.’ Ik realiseerde me opeens dat dat op een buitenstaander misschien een nogal zielige indruk moest maken.
Hij stak zijn hand uit. ‘Thomas Aandebeek,’ zei hij.
Ik zei dat ik Arthur Borgsteen heette en wachtte af. Ik wist zo gauw geen goed begin voor een gesprek, hoewel ik ineens wel zag dat ik hem al eerder had opgemerkt, gisteren zelfs nog, niet eens zo ver bij mij uit de buurt vandaan: ergens aan het eind van mijn straat. Voor een huis met een verwaarloosde voortuin stond een vrachtwagen met de laadklep open en ik had hem zien sjouwen met stoelen en dozen.
‘Ik ben nieuw hier,’ zei hij.
‘Ja,’ zei ik. ‘Dat had ik al begrepen.’
‘O?’
‘Je was een vrachtauto aan het uitladen. Ik woon in die straat.’
‘Is dat zo?’ Hij keek verrast. ‘Had je me wel eens kunnen helpen.’
Hij lachte toen hij mijn verwarring zag. ‘Geintje.’
Hij beviel me meteen. Hij straalde zorgeloosheid uit, vermengd met nieuwsgierigheid. En ergens op de achtergrond iets wat ik niet kende, iets mysterieus misschien. Dat kriebelde een beetje, al besteedde ik er verder geen aandacht aan.
‘In welke klas zit je?’ vroeg ik.
‘Vwo vijf.’ Hij zei het een tikje verontschuldigend, alsof hij zich

schaamde voor zijn intelligentie. 'En jij?'

'Havo vier. Eén keer blijven zitten.' Ik wilde duidelijk maken dat hij wel een klas hoger zat, maar niet ouder was dan ik.

Daarmee was de conversatie volgens mij klaar, ik wist in elk geval niets meer - maar hij hield vol. 'Doe je aan sport?' vroeg hij voortvarend.

11

Ik deed nauwelijks aan sport. Sport zat niet in mijn opvoeding. Toch was ik niet te vet of zoiets. Mijn lichaam kon heel veel eten aan zonder dat ik een pond aankwam, en ik zou heel goed geschikt kunnen zijn voor veel sporten, maar ik deed er niet aan. Ik las, zoals ik al zei.

'Niet echt,' zei ik, nogal halfslachtig.

'Niet echt?'

'Nou, niet dan.'

Hij lachte weer. 'Sport is echt lekker,' zei hij. 'Ik doe aan mountainbiken.'

'O.'

Zijn blik gleed langs mijn bovenlichaam. 'Volgens mij heb jij wel het postuur voor een mountainbiker,' zei hij. 'Niet te zwaar, maar sterk genoeg.'

Ja, wat moest ik zeggen? Het was het merkwaardigste compliment dat ik ooit had gehad.

'Weet je wat? Als we nou toch in dezelfde straat wonen, moet je een keer langskomen om een stukje op mijn mountainbike te rijden. Weet je meteen hoe het voelt.'

Ik knikte sprakeloos.

'Vanmiddag? Hoe laat ben je uit?'

'Na het zesde uur.'

'Nou, toevallig. Ik ook.' Hij stond op. 'Ik zie je, hè?' zei hij. 'Bij het fietsenhok. Of ben je met de bus?'

'Nee, met de fiets.'

'Goed zo, jongen. Nou, ik zie je, zoals ik al zei. Laters.'

Hij liep weg op de ietwat slordige manier van iemand die zich daar helemaal niet mee bezig hield. Met hoe hij liep.

12 Mijn dagen op het St. Martinuscollege waren, vanaf het begin, nogal kleurloos geweest. Ik spijbelde niet, haalde geen rottigheid uit en bemoeide me niet anderen als dat niet nodig was. Projecten daargelaten. Ook daar deed ik braaf aan mee, niet op een opzienbarende manier, maar niemand was ontevreden.

Misschien was ik in staat geweest het vwo te volgen, maar ik was daar niet ijverig en gedisciplineerd genoeg voor. Ik had wel van die vlagen waarop ik meegesleept werd door ijver, maar dat duurde nooit langer dan een dag. Ik hield dat niet vol. Het was wel goed zo, havo, en wat ik daarna zou gaan doen wist ik niet. Dat zag ik dan wel weer. Iets met lezen misschien.

Vanaf de dag dat ik Thomas voor het eerst tegenkwam werd het anders. Niet dat ik opeens als een dolle mijn best ging doen om zo hoog mogelijke cijfers te halen. Dat zat niet in me. Nee, ik ging met duidelijk plezier naar school. Omdat Thomas en ik elkaar als het even kon opzochten in pauzes of uitgevallen uren. Ik had eindelijk iemand ontmoet waar ik vrij mee kon praten over van alles en nog wat.

En er was nog een reden. Dat had te maken met de eerste keer dat ik bij Thomas thuis kwam. Toen ik er achter kwam dat hij niet, net als ik, enig kind was, maar dat hij een zus had, die twee jaar jonger was dan hij.

Die dag stond ik plotseling tegenover haar: Linde.

Lichtblond, lang haar, met twee dunne vlechtjes achter op haar hoofd bij elkaar geknoopt. Vrij smalle ogen, die me nieuwsgierig opnamen. **13**

‘Dit is mijn zusje, Linde,’ zei Thomas.

Ze glimlachte naar me toen ze haar hand uitstak en ik was direct van slag, al kreeg ik het wel voor elkaar om mijn naam te noemen terwijl ik haar bleef aankijken. Dat was een behoorlijke prestatie, vond ik achteraf.

‘Hij staat achter,’ zei Thomas, terwijl hij langs me heen liep. Het duurde een seconde of vier, vijf tot het tot me doordrong dat hij met ‘hij’ zijn mountainbike bedoelde. Maar in die korte tijd zag ik dat zijn zusje een pas opzij deed, en niet alleen om hem te laten passeren. Die afstand was niet alleen letterlijk, maar leek ook figuurlijk te bestaan. Ze wilde hem niet dichtbij laten komen. Hij liep zonder iets te zeggen door. Het was een moment vol kleine raadsels en onduidelijkheden, maar ik liet het natuurlijk voorbijgaan. Ik kwam net binnen en het ging me niets aan. Waar dan bij kwam dat ik nog min of meer ondersteboven was van mijn ontmoeting met haar. Ik liep achter Thomas aan. Gedichten voor haar maken, zei iemand in mijn hoofd.

In de ruime tuin achter het huis was het nog een rommeltje. Er stonden lege dozen en planken tegen de wand van een schuur, en tegen een wild uitgegroeide boom stonden twee fietsen, maar er was geen mountainbike bij.

‘Mijn bike staat natuurlijk binnen,’ zei Thomas. ‘Ik ben er onwijs zuinig op.’

Ik snapte het helemaal toen hij mij zijn bezit liet zien. In tegenstelling tot alles in de schuur was hij schoon en opgepoetst en hij glom

in het naar binnen vallende licht.

'Wat dacht je daarvan?' Thomas wachtte op de vanzelfsprekende bewonderende opmerkingen.

14 'Wow,' zei ik, volkomen terecht. 'Dat ziet er goed uit.' Ik liet mijn bliken over het glanzende, zwart met rode frame glijden, over de zwarte, hoge velgen en het robuuste profiel op de banden. 'Maar, de remmen?' Ik zag geen remlblokjes.

Hij lachte. 'Geen gezeur met gladde of versleten blokjes,' zei hij. 'Er zitten hydraulische remschijven op.'

'Zal wel.'

'Echt.'

'Maar die kabels dan?'

'In die - hij wees - zit olie. Kicken, jongen: remkabels met olie.'

Ik klakte bewonderend met mijn tong. 'Wat kost zo'n ding wel niet?' vroeg ik.

'Ding? Noem je dat een ding? Dit hier is geen ding. Dit hier is... - hij zocht even naar woorden - dit hier is een persoon, een wezen.'

'En je laat mij erop rijden? Op jouw... persoon?'

Zijn ogen veranderden van kleur. Ik zag het, zonder precies te weten wát ik zag. Het was ook direct weer voorbij.

'Dat doe ik normaal gesproken natuurlijk niet, maar jij bent een ander geval,' zei hij.

Ik was een ander geval, zo had ik nooit over mezelf nagedacht. En waarom was dat?

'Waarom?' vroeg ik.

'Wij zijn met dezelfde bus gekomen,' antwoordde hij raadselachtig.

'Uit dezelfde streek.'

Ik begreep niet wat hij bedoelde, en ik keek hem vragend aan. Wat was er met hem, met ons? Dezelfde bus?

'Ik bedoel, dat wij op belangrijke punten hetzelfde zijn.' Hij lachte en het raadsel verdween uit zijn ogen.

'Dat kun je niet weten,' zei ik. 'Je kent me nog maar net.'

‘Ik zie het gewoon. Waarom denk je dat ik, op mijn eerste schooldag hier nota bene, naar je toe gekomen ben?’

Ik had gedacht dat dat vooral toeval was, meer niet. Ik zat daar alleen aan een tafeltje in de aula en hij had behoefte om met iemand te praten. Omdat hij nog niemand kende. Iets wat ik zelf nooit zou doen natuurlijk. Maar hij was anders dan ik, vond ik zelf. Hij kon wel beweren dat dat niet zo was, maar ik was het niet zomaar met hem eens. Hij kon zoveel beweren.

Hij schoof me opzij om zijn mountainbike de schuur uit te rijden. Hij wees me de hendeltjes van de derailleur en die voor de voorbladen. ‘Schakelen doe je tijdens het trappen,’ zei hij. ‘Net als bij een racefiets.’

Alsof ik een racefiets had.

Hij ging me voor door het steegje achter de huizen langs, tot we bij de straat waren. ‘Wacht,’ zei hij. ‘Dan haal ik mijn andere fiets.’ Hij zou meerijden als ik de proefrit deed. We waren dan wel met dezelfde bus gekomen, maar hij wilde me niet zomaar uit het oog verliezen terwijl ik zijn dure persoon uitprobeerde. Maar zuinig zijn op je prachtige bezit was wel oké, vond ik. Hij was in een mum van tijd terug, met zijn gewone huis-, tuin-, en keukenfiets voor naar school. Op zijn aanwijzing propte ik de onderkant van mijn rechterbroekspijp in mijn sok en ik stapte op.

Ik reed al jaren heen en weer naar school op mijn lang niet nieuwe fiets en ik was gewend om veel kracht te zetten. Fietsen op Thomas’ mountainbike was een openbaring. Alles ging gemakkelijk en vanzelf. De brede banden met het forse profiel waren niet bedoeld om op de weg te rijden, maar voor mij maakte dat niet uit. Voor mij was dit het nieuwe fietsen, en Thomas merkte het.

‘Dit is het, hè?’ zei hij.

Ik lachte naar hem. Dit was het. Hij was mijn beste vriend en ik wist wat ik wilde: een mountainbike.

Ik probeerde te schakelen. Door blijven trappen, zei ik tegen mezelf, dus dat deed ik en het ging soepel. Zo ontdekte ik de wondere werking van de derailleur. Totdat ik één keer iets niet goed deed. De ketting schoot door, over een tandje heen, en omdat mijn voeten
16 niet vastzaten, schoof een ervan bijna van de trapper. Ik kon me nog net overeind houden.

‘Stop!’ riep Thomas. ‘Remmen! Stoppen! Stap af!’ Drie korte kreten, los van elkaar. Keihard.

Geschrokken remde ik, veel te abrupt, viel bijna over mijn stuur en stond stil.

Thomas stopte naast me. ‘Wat doe je nou, man!’ zei hij kwaad. ‘Mijn mountainbike een beetje mollen?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ hijgde ik. ‘Ik weet niet wat ik deed.’

‘Nee, dat weet je niet, hè? Geef maar hier.’ Hij stapte af, liet zijn eigen fiets plompverloren op de grond vallen en greep mijn stuur. ‘Pak die andere maar.’

Volkomen overdonderd stapte ik af en zette de fiets die hij zo slordig achter zich had gelaten rechtop. Thomas hield met zijn ene hand het frame van zijn mountainbike vast en inspecteerde, op zijn hurken, de staat van de derailleur. Ik stond ernaast, keek ernaar en voelde me een onnozel klein jongetje.

Hij stapte op en reed zonder iets te zeggen door, terwijl hij al schakelend controleerde of alles nog op zijn plek zat.

Ik moest alle zeilen bijzetten om hem in te halen. Toen ik naast hem reed keek ik even opzij. Hij keek links noch rechts en hij zei nog steeds niets. Ik zag een niet te snappen woede en hardheid in zijn ogen en er lag een verbeten trekje rond zijn lippen. Ik begreep er niets van. Natuurlijk, die mountainbike was een kostbaar bezit, maar zo erg was het toch niet wat er gebeurd was? Er was niets kapot. Ik wilde iets zeggen, uitproberen of hij nog steeds kwaad was, maar ik kon niets verstandigs bedenken. Ik zweeg, net als hij. Maar toen we weer in zijn achtertuin stonden draaide hij om als een

blad aan een boom. Ik zag het bijna letterlijk gebeuren.

'Zo, dat was dat,' zei hij. 'Eigenlijk moet je natuurlijk het bos in, maar dat komt nog wel. Wat denk je, ga je een mountainbike kopen?'

Het kostte even tijd voor ik zijn omwenteling kon volgen. Het was **17** bijna om duizelig van te worden. 'Ik moet zien of ik daar geld voor heb,' zei ik. 'Wat kost zo'n...' - bijna had ik weer gezegd dat het een ding was in plaats van een persoon - 'Wat kost een mountainbike?' 'Hangt er vanaf wat je wilt. Deze kost, met alles erop en eraan, ongeveer achttienhonderd euro.'

'Zo.' Dat kreeg ik nooit bij elkaar.

'Je hebt ze ook goedkoper, hoor. Je hoeft niet meteen het beste van het beste, dat kan altijd nog.' Hij gaf me een klap op mijn schouder. 'Wij gaan de bossen hier teisteren met onze profielen,' zei hij vrolijk. 'Met zijn tweeën is het leuker dan alleen.'

Er was niets gebeurd. Hij was niet tegen me uitgevallen en hij was niet kwaad op me.

'Ik zal eens kijken hoeveel ik bij elkaar kan krijgen,' zei ik, toen we naar de achterdeur liepen.

'Doe je best, man.'

In de keuken stond ik plotseling weer tegenover Linde. Ze was een fruitbakje aan het samenstellen, en haar haar hing als een kanten gordijntje voor haar rechterwang.

'Ha,' zei ze, terwijl ze opkeek. 'Lekker gefietst?' Ze keek naar mijn voeten en glimlachte. Ik keek ook en kreeg een rood hoofd. Mijn rechterbroekspijp zat nog in mijn sok.

Dat zag er nogal stom uit.

18 Ik had aardig wat spaargeld op de bank staan, omdat ik nauwelijks iets deed wat geld kostte. De boeken die ik las haalde ik meestal uit de bibliotheek en ik kocht er maar zo nu en dan een. Ik kon een mountainbike kopen. Niet zo'n dure als Thomas, maar dat kon altijd nog, zoals hij had gezegd. De rest van wat ik nodig had om een mountainbiker te worden kreeg ik van mijn ouders. Die waren allang blij dat ik een vriend had gevonden waar ik sportieve dingen mee ging doen, en ze betaalden mijn uitrusting: wielerkleding, een helm, schoentjes, een kleine computer op mijn stuur en een tasje aan het zadel met een kettingslot erin.

De mountainbike kocht ik via Marktplaats. De eigenaar was nogal slordig gevallen bij een rit door het bos en moest verder met metalen hulpstukken in zijn heup, zijn bovenbeen en zijn rechterpols. Hij had het helemaal gehad met dat 'gerag door het bos', zoals hij het noemde, al deed hij wel met spijt afstand van zijn mountainbike, die er nogal nieuw uitzag, en dat waarschijnlijk ook was.

'Nou, sterkte dan maar,' zei hij, nadat hij hem ook nog zelf bij mij thuis had afgeleverd. 'Ik hoop dat je meer geluk hebt dan ik.'

Dat hoopte ik ook, zei ik tegen hem. Ik keek hem na, met al zijn spijt, en zelf was ik de koning te rijk met mijn nieuwe bezit. Ik zette mijn fiets achter in de tuin neer, pakte een tuinstoel, ging zitten en keek ernaar, een tijd lang. Lichtblauw met zwarte strepen, dat laatste bedoeld om het robuuste frame het idee van snelheid mee te geven. Het rechte stuur met de twee extra beugels bovenop. De derailleur en de drie voorbladen. De zwarte velgen met de merknaam erop. En remblokjes, dat dan weer wel. Het was allemaal prima onderhouden en schoon.

Ik trok mijn nieuwe wielerschoentjes aan, maar liet de rest voor wat

het was. Dat kwam later wel. Eerst moesten we nog even aan elkaar wennen, hier in de buurt. Ik pakte voorzichtig, haast liefkozend, het stuur vast, en liep door het steegje achter ons huis naar de straat. Daar stapte ik op, hield mij met één hand vast aan het paaltje van een verkeersbord en klikte met enige moeite mijn schoentjes vast in de pedalen. Pas toen ik een flink aantal keren het in- en uitklikken had geoefend draaide ik de straat in. Dat moest ik de komende tijd blijven oefenen. Als ik echt het terrein in ging, moest dat een automatisme zijn. Net als het schakelen.

O, dat schakelen, wat ging dat soepel, na een tijdje. Het verschil tussen het lichtste en het zwaarste verzet was enorm, en het moet er vreemd hebben uitgezien, fietsend met het lichtste verzet. Ik trapte me wezenloos, zonder veel vooruit te komen. Dat moest ik bewaren voor de steile klimmetjes, de modder en de haarscherpe bochten.

Toen ik na een half uur terugreed, mijn eigen straat in, kwam Linde me tegemoet lopen. Ik zag de glimlach van herkenning op haar gezicht, remde toen ik bij haar was en zette geroutineerd - inmiddels - mijn linkervoet op de grond.

‘Zo,’ zei ze. ‘Jij bent het serieus aan het aanpakken, zie ik.’

Ik had natuurlijk iets logisch moeten zeggen. Iets wat ergens op sloeg. Iets over een eerste training, het begin van een sportieve carrière, dat soort dingen. Maar ik zag het zonlicht in haar blonde haar en ik zei: ‘Ik zag je laatst nog, op school.’ Best klef en origineel.

‘Tja,’ zei ze met een klein lachje. ‘Leerplichtig, hè?’

‘Ja.’

Einde gesprek.

‘Ik zie je nog wel,’ zei ze, terwijl ze alweer doorliep.

Ik staarde naar het asfalt bij mijn voeten. Dat zou ik ook moeten oefenen: makkelijk omgaan met anderen. Met meisjes bijvoorbeeld. Met Linde.

Met Thomas wat dat anders. Onze omgang met elkaar was iets wat helemaal vanzelf ging, en ik wist niet waar dat vandaan kwam. Thomas wel. Die zei dat elk mens een lijn heeft lopen door het heelal, en dat onze lijnen elkaar precies op het juiste moment hadden gekruist. Een flitsend moment in de oneindigheid van de tijd noemde hij het. Een boeiende gedachte.

Ik zag op school trouwens dat hij ook met anderen ontspannen omging. Met lui uit zijn klas, of het nou jongens of meiden waren. Vanzelfsprekendheid hing om Thomas heen.

Meestal.

Op een keer, tijdens de ochtendpauze, keek een klein brugklasjochie niet goed uit zijn doppen. Hij liep tegen Thomas aan toen we op weg waren naar een tafeltje bij het raam. De Mars, die Thomas half opgegeten had, vloog door de lucht en viel op de niet al te schone vloer. Het was een onhandigheidje, meer niet, en het grappige was dat het jochie ook nog verontwaardigd zei: 'Hé, kijk eens uit!'

Thomas zag er het grappige niet van in. Hij verstarde even en keek op het jongetje neer. Dat wilde weer doorrennen, maar kreeg daar de kans niet voor. Thomas greep hem bij de voorkant van zijn Hilfiger sweatshirt en tilde hem iets op, zodat het gastje op zijn tenen moest staan.

'Kijk eens uit?' zei hij, niet luid maar heel erg duidelijk. 'Zei jij: "Kijk eens uit"?''

Het jongetje keek met grote bange ogen naar het strakke gezicht schuin boven zich en kon van schrik geen woord uitbrengen.

'Jij loopt me het eten uit mijn hand, en dan moet ik uitkijken?'

Ik keek naar hem met toenemende verbazing. Zijn gezicht was gespannen en de blik in zijn ogen was opeens angstaanjagend.

'Jij klein mormel.' Hij siste bijna. 'Jij moet heel goed op jezelf passen, weet je dat?'

Het jongetje zei niets, was alleen maar bang.

'Ik maak je dood. Ik knijp je fijn als ik dat wil.' Hij liet het sweatshirt los, en zijn slachtoffer plofte weer op zijn voeten neer. 'Donder op.' Die hardheid in zijn ogen herkende ik.

Het was allemaal snel gegaan. Ik zag een jongen uit een van de hogere klassen lachen en een meisje keek nogal geschokt, maar het voorval was bijna niemand opgevallen. Het brugklassertje verdween als een donkerblauwe flits naar een veilige uithoek van de aula.

'Wat deed je nou?' vroeg ik zachtjes.

Hij keek in de richting waarin het jongetje was verdwenen. Zijn blik was leeg en ik zag hoe zijn tongpunt heel even langs zijn lippen flitste.

'Och, geintje,' zei hij plotseling. De ingehouden drift verdween net zo snel als hij was gekomen. 'Kutbruggetjes.' Hij lachte alweer.

Ik niet.

Ik dacht opeens aan zijn uitbarsting toen ik op zijn mountainbike reed en een fout maakte bij het schakelen. Alsof er een knop naar rechts werd gedraaid, en daarna weer naar links. Zonder aankondiging. Ik voelde me ongemakkelijk. Dat gevoel bleef hangen en werd maar heel langzaam minder.

'Hé, Arthur.' Hij stootte me aan. 'Bruggers zijn lief, hoor. Maar soms lopen ze in de weg, en daar moet je dan even iets van zeggen.'

Ja, hij had natuurlijk helemaal gelijk. Ik keek naar een tafeltje, waar een paar blonde paardenstaartjes zaten te kletsen. Er was niks mis met brugklassers, maar ze moeten je niet voor de voeten lopen. Zij waren ook niet het probleem. Dat was hij zelf. Maar toen ik opzij keek zag ik niets onrustbarends aan hem. Hij was zo relaxed als altijd. Het jongetje zag ik niet meer. Die liet het wel uit zijn hoofd om weer in beeld te komen.

Er gebeurde iets onverwachts in me. Thomas had gebruik gemaakt van zijn macht, het recht van de sterkste, en nu de schrik wegebde straalde er iets van die macht uit naar mijzelf. Iets maar, en heel

even, maar op dat moment was ik groter dan daarvoor.

Let op, kleintjes. Ik ben iemand voor wie je moet oppassen.

Nou ja, onzin natuurlijk. Ik haalde mijn schouders op, terwijl ik met Thomas verder liep.

22 Oppassen, voor mij?

4.

Er was een mountainbikeparcours uitgezet in het Greverbos, een kilometer of vier, vijf bij ons vandaan. Thomas was, vanaf de dag dat hij bij mij in de straat woonde, op zoek gegaan naar mooie plekken om te crossen, en deze was het dichtst in de buurt. De route ernaartoe konden we gebruiken als warming up, zoals hij zei. Hij droeg wielerkleding in dezelfde kleuren als zijn mountainbike: rood met zwart. Tot zijn schoentjes, zijn handschoentjes en zijn helm aan toe. Zelf had ik niets anders kunnen bedenken dan zwart. ‘Creatieve keus.’ Hij grijnsde.

Ik had nooit echt aan sport gedaan. Ik fietste wel, naar school, naar het centrum van de stad, of zomaar ergens in de omgeving als ik op zoek was naar een plekje om lekker rustig te gaan zitten of liggen lezen. Niet direct iets wat je onder sporten zou kunnen verstaan. Maar dat maakte niet uit, zei Thomas. Fietsen kon iedereen, dus dat hoefde ik niet te leren. En het fietsen op ruw terrein, op een daarvoor gemaakte fiets, was avontuur van de bovenste plank.

‘Je zult het zien,’ zei hij.

We reden weg. Ik keek nog even naar het raam van zijn huis. Daar stond Linde. Ze bewoog niet, zwaaide niet, keek alleen maar naar ons. Onbeweeglijk stond ze daar. Ik vond het een mooi beeld, maar dat zei ik niet tegen Thomas.